

РЕШЕНИЕ

№ 4919

гр. София, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 11.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6332** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Образувано е в изпълнение на решение № 7534/22.06.2021 г., постановено по адм. д. № 2257/2020 г. по описа на ВАС, с което е отменено решение № 7755/09.12.2019г., постановено по адм. д. № 11266/18 г. по описа на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

От [фирма], ЕИК[ЕИК], е подадена искова молба, с която срещу Национална агенция по приходите са предявени обективно кумулативно съединени искове за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, както следва: - обезщетение за пропуснати ползи в размер на 317 341 лева, от нереализирана печалба в периода 2015 г. - 2017г.; - обезщетение за понесена загуба в размер на 66 414,41 лв. за финансовата 2015 г.; - обезщетение за понесена загуба в размер на 120 711 лева от неустойка по анекс №1/02.01.2014 г. и лихва по договор за финансиране от 03.09.2012 г., сключени с М. 97 Л. К.; - обезщетение за пропуснати ползи в размер на 47 334,14 лева, представляващи законна лихва върху главница от 162 765,46 лв. или 83220,66 евро - запорирани парични средства по сметка на дружеството съгласно постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № 5372/12.01.2015 г., за периода от 15.01.2015 г. до 24.11.2017 г. Претендира се присъждане и на направените в производството разноски.

В исковата молба се сочи, че ищецът сключил Договор за овърдрафт № 006-0D-L-000015/21.03.2011 г. с Първа инвестиционна банка АД /П./, като М. 97 Л. К.

встъпило в дълга съгласно договор за встъпване в дълг от 22.11.2012 г., сключен между П., [фирма] и М. 97 Л. К.. Поради предварителни обезпечителни мерки, ноложени от НАП в хода на ревизия, възложена със ЗВР № Р-22221414000065-020-01/04.08.2014 г., дружествата не обслужвали задълженията по посочения договор за овърдрафт, в резултат на което били начслени наказателни лихви в общ размер 319880,67 лв. и законна лихва в общ размер на 31681,73 лв. Сочи се също, че въз основа на договор за финансиране, сключен на 03.09.2012 г. и Анекс № 1/02.01.2014 г., ищецът дължал на М. 97 Л. К. неустойка в размер на 50 000 лв. за забава над 30 дни при изплащането на предоставената на заем сума. Твърди се, че в периода от 2015 г. до 2017 г. [фирма] претърпяло имуществени вреди – пропуснати ползи, нетна печалба, в размер на 317 341 лв. През 2015 г. дружеството направило счетоводни разходи в размер на 66 414,41 лв., представляващи счетоводна загуба, тъй като нямало приходи, вече не осъществявало сделки и не оперирало със средствата си поради наложения запор на банковите му сметки.

С уточняващи молби от 16.07.2019 г. и от 12.08.2019 г. ищецът заявява, че началната дата на исковия период е 12.01.2015 г. (наложени запори на банкови сметки с Постановление № 5327/2015 г./, а крайната дата - 22.11.2017 г., с оглед вдигане запорите поради влязло в сила Решение № 13419/2017 г., постановено от ВАС. Претендираните разходи на дружеството, в размер на 66 414, 41 лева, представлявали счетоводна загуба за 2015 г., формирана от разходи за заплати, осигуровки и външни услуги. Вредите били нанесени от НАП, чрез отменения ревизионен акт № Р-22221414000065-091-001/31.03.2915 г., както и с наложените запори, които не само блокирали изцяло дейността на дружеството, но и на практика ликвидирали дейността му. От обороти от средно 8 000 000 лева на година, след започване на ревизията и налагане на обезпечителни мерки, дейността на дружеството била на загуба и спряла изцяло, което било пряка и непосредствена причина за неизпълнение на договор за финансиране, сключен на 03.09.2012 г. и Анекс към него от 02.01.2014 г.

В изпълнение на задължителните указания, дадени на настоящата инстанция с решение № 7534/22.06.2021 г., постановено по адм. д. № 2257/2020 г. по описа на ВАС, с разпореждане от 21.09.2021 г. съдът е указал на ищеца да уточни исковите си претенции, като посочи: дали поддържа иска за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи в размер на 47 334,14 лева, определени като законна лихва върху главница от 162 765,46 лв.; от кой акт, действие и/или бездействие са настъпили вредите по всяка една от исковите претенции или твърди, че това е съвкупността от актове, действия и бездействия, както са посочени в исковата молба. В уточняваща молба от 01.10.2021 г. ищецът заявява, че поддържа иска за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи в размер на 47 334,14 лева, определени като законна лихва върху главница от 162 765,46 лв. Посочва следното: Със ЗВР № Р-22221414000065-020-01/04.08.2014 г. било възложено извършване на ревизия на ищеца, в хода на която с постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ изх. № 5372/12.01.2015 г. публичен изпълнител при ТД на НАП С. наложил запор върху налични и постъпващи по банкови сметки на дружеството суми, до размер от 1 571 992 лева. На 15.01.2015 г. ищецът подал искане по чл. 229, ал. 1 ДОПК за разрешение за неотложни плащания, но такова било отказано. Ревизията приключила с ревизионен акт № Р-22221414000065-091-001/31.03.2915 г., с който били установени публични задължения на дружеството в общ размер на 1609459,48 лв. РА бил отменен с

решение № 3744/05.06.2017 г., постановено по адм. д. № 2207/2016 г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 13419/07.11.2017 г., постановено по адм. д. № 9355/2017 г. по описа на Върховен административен съд. Наложеният на дружеството предварителни обезпечителни мерки били отменени с Постановление изх. № С170022-024-0030282/22.11.2017 г. Според ищеца, с отмяната на РА, считано от датата на издаването му, отпаднали и неговите последици - констатирано изискуемо, подлежащо на изпълнение, респ. на обезпечение, публично държавно вземане. Незаконосъобразно установеното данъчно задължение, обусловило незаконосъобразното му обезпечаване и то към датата на налагане на обезпечителната мярка. Твърдените вреди за дружеството се изразявали в невъзможността да ползва финансовите си активи, предмет на заповест, наложен с цел обезпечаване на незаконосъобразно установено публично вземане и се измервали със законната лихва за забава за заявения период и се детерминирали от съвкупността от незаконосъобразни актове - РА, ПНОМ и действия на ответника - незаконосъобразно допуснато предварително обезпечение на публично вземане, установено с отменения РА, което препятствало осъществяването на търговската дейност на ищеца. Поддържат се предявените с първоначалната искова молба искове, както и всички заявени с нея обстоятелства и аргументи. Подробни аргументи за основателност и доказаност на исковите претенции ищецът, представляван от адв. С., излага в представени по делото писмени бележки.

Ответната страна – Национална агенция за приходите /НАП/, чрез процесуален представител юрк. М., в представен по делото на основание чл. 131 от ГПК писмен отговор, оспорва изцяло предявените искове по основание и по размер. Излага следните доводи: Не става ясно от кой акт/ действие/ бездействие се претендира всяка от съответните вреди. В исковата молба от една страна се сочи, че вредите са в резултат на незаконосъобразния № Р-22221414000065-091-001/31.03.2015 г., същевременно се излагат доводи за настъпили вреди следствие на заповест. ПНОМ изх. № 5372/12.01.2015 г. е обжалвано от ищеца по административен ред и е потвърдено с решение на директора на ТД на НАП С., което не е обжалвано по съдебен ред. Представеното по делото постановление за продължаване на предварителни обезпечителни мерки № С-160022-139-0001547/02.12.2016 г., касае различно от ищцовото дружество - [фирма]. ПНОМ изх. № 5372/12.01.2015 г. не представлява незаконосъобразен административен акт, в резултат на който да настъпят твърдените вреди. Договор за овърдрафт № 006-0D-L-000015/21.03.2011 г. също бил сключен от [фирма] с Първа инвестиционна банка АД, а не от ищеца, от което следвало, че в неговоия патримониум не са настъпвали вреди от неизпълнението на този договор. Не били ангажирани доказателства за действително настъпили имуществени вреди. Ищецът посочил единствено абстрактни и прогнозни пропуснати ползи, обосновани от експертно заключение, възложено и изготвено извън съдебното производство. Дружеството не представило и доказателства за извършени плащания на неустойки по Анекс № 1/02.01.2014 г. и лихви по договор за финансиране от 03.09.2012 г., чиято достоверна дата е 15.01.2015 г., когато бил представен пред публичен изпълнител при ТД на НАП С.. Анекс № 1/02.01.2014 г. бил съставен единствено с цел да послужи за настоящото съдебно производство. Неоснователна е и претенцията за заплащане на обезщетение за пропуснати ползи в размер на законната лихва върху сумата от 162 765,46 лв., тъй като не е налице незаконосъобразен акт, с който посочената сума е задържана.

В хода на устните състезания по делото ответникът, чрез юрк. Б., моли съда да отхвърли изцяло предявените искиви претенции като неоснователни и недоказани. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от ищеца. Подробни аргументи за неоснователност на исковите излага в писмени бележки.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковите претенции.

Административен съд София - град, I отделение, 3-ти състав, като взе предвид изложените от страните доводи и становища и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

Със ЗВР № Р-22221414000065-020-01/04.08.2014 г. е възложена ревизия на [фирма], в хода която, с Постановление изх. № 5372/12.01.2015 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., е наложен запор върху налични и постъпващи по банкови сметки на ревизираното дружество суми, до размер от 1 571 992 лева.

На 19.01.2015 г. от [фирма] е подадено искане по чл. 229, ал. 1 ДОПК (л. 79), за разрешение за неотложни плащания, обосновано с направена от дружеството поръчка на 200 бр. мобилни телефона, за покупката на които била издадена проформа фактура от 09.01.2015 г. Ищецът следвало да извърши авансово плащане по тази фактура в размер на 100 000 евро в срок до 14.01.2015 г., а при неизпълнение дължал неустойка в размер на 50 %, посочена във фактурата. С протокол – отказ от 27.01.2015 г., публичен изпълнител при ТД на НАП С. отказал издаване на временно разпореждане за неотложно плащане във връзка с дейността на [фирма].

С молба за замяна вх. № 53-06-212/19.01.2015 г. по описа на ТД на НАП С. от [фирма], на основание чл. 199, ал. 3 ДОПК, е поискано наложеният запор върху банковите сметки на дружеството в П. да бъде заменен с друга обезпечителна мярка – запор върху търговското предприятие на [фирма]. Посочено е, че наложеният запор върху банковите сметки ще доведе до фалит на дружеството, тъй като дължи неустойка в размер на 50 000 евро, а и по сметката в П. се получавали преводите от сключваните от ищеца сделки. С изх. № 53-06-212/28.01.2015 г. от публичен изпълнител при ТД на НАП С. е постановен отказ за замяна на обезпечителна мярка, наложена с Постановление изх. № 5372/12.01.2015 г.

Съгласно удостоверение изх. № 219-4591/29.06.2015 г., издадено от Първа инвестиционна банка АД, по блокираните банкови сметки на [фирма], въз основа на Постановление изх. № 5372/12.01.2015 г., е била налична към 29.06.2015 г. сума в общ размер на 91 176,02 евро. Сума в размер на 96 300 евро е била прехвърлена на 12.09.2014 г. от сметка на М. 97, което дружество ползва овърдрафт, по сметка на [фирма], съгласно сключен договор за финансиране от 03.09.2012 г. между двете дружества.

Не се спори между страните по делото, че ПНПОМ от 12.01.2015 г. е обжалвано по реда на чл. 197, ал. 1 ДОПК. С решение № ПО-14/30.01.2015 г. на директора на ТД на НАП С. оспорването е оставено без уважение. Впоследствие постановление изх. № 5372/12.01.2015 г. е отменено с постановление изх. № С 170022-024-0030282/22.11.2017 г., с мотив „отмяна на изпълнителното основание и цялостно погасяване на задължението“.

Възложената със ЗВР № Р-22221414000065-020-01/04.08.2014 г. ревизия е прключила с ревизионен акт № Р-22221414000065-091-001/31.03.2015 г., с който са

установени публични задължения на дружеството в общ размер на 1 609 459,48 лв. РА е отменен с решение № 3744/05.06.2017 г., постановено по адм. д. № 2207/2016 г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 13419/07.11.2017 г., постановено по адм. д. № 9355/2017 г. по описа на Върховен административен съд.

С договор за финансиране от 03.09.2012 г., сключен между Multicommerce 97 /М. 97/ L. К. и [фирма], двете страни са договорили обединяване на усилията си, с цел взаимно подпомагане в търговската им дейност, като: извършват общ маркетинг, проучват търсенето и предлагането на пазара; намират и проучват купувачи и доставчици; извършват цялостната логистична дейност по съответната сделка. Договорено е втората страна да предоставя на първата страна за всяка конкретна сделка поръчка и проформа фактура с конкретно съдържание. В случай че първата страна одобри сделката, тя подпомага първата страна, като я финансира под формата на заем, като сделката се счита одобрена, когато финансовите средства бъдат изпратени от втората на първата страна чрез банков превод. Максималният размер на заемните средства е 500 000 евро. [фирма] се е задължило незабавно да върне заетата сума, след постъпването по сметка на парите от клиента ѝ, като задържи от бруто печалбата 10%. При забава на заемната сума, повече от 3 дни от договорения срок, втората страна търпи санкция от 0,01% за всеки ден забава. Договорено е първата страна да заема суми на втората страна на 8 % лихва.

Към договора от 03.09.2012 г., между същите страни е подписан Анекс от 02.01.2014 г. /л. 141/, с който е договорено, че при невъзможност на втората страна да върне заемната сума в срок повече от 30 календарни дни, определен с основния договор, тя дължи неустойка в размер на 50 000 евро. Първата страна се задължила, с получените от първата страна суми, да изплаща дължимите суми по овърдрафт от П. и анексите към него, както и всички дължими лихви.

Представен е Договор за овърдрафт № 006-0D-L-000015/21.03.2011 г., сключен между Първа инвестиционна банка АД /П./ и [фирма], ЕИК[ЕИК], с който банката е приела да извършва разплащания при условията на овърдрафт по разплащателната сметка при максимално допустим размер на дебитното салдо в размер на 600 000 евро за стоки и материали, свързани с основната дейност на кредитополучателя.

Установява се, че горепосоченият Договор за овърдрафт е сключен от трето за производството дружество - [фирма], ЕИК[ЕИК], различно от ищеца - [фирма], ЕИК[ЕИК], поради което съдът не следва да обсъжда приложените по делото документи във връзка със същия, в т.ч. договор за встъпване в дълг от 22.11.2012 г., сключен между П., М. 97 L., К. и [фирма], ЕИК[ЕИК]; удостоверения, издадени от П., касаещи задължения на М. 97 L., К. и [фирма], ЕИК[ЕИК].

По делото са представени в превод на български език: Поръчка от 09.01.2015 г. за доставка от М. Медия на 200 бр. мобилни апарати; И. от 09.01.2015 г. за доставка от М. Медия на 200 бр. мобилни апарати; Поръчка от 15.10.2015 г. за доставка от М. Медия на 970 бр. телевизори S.; И. от 15.10.2015 г. за доставка от М. Медия на 970 бр. телевизори S..

В производството по адм. д. № 11266/18 г. по описа на АССГ е изслушана и приета, като неоспорена от страните, съдебно счетоводна експертиза, според която: по счетоводни данни на [фирма], към 31.12.2014 г. по сметка 499 "Други кредитори" са отразени задължения, общо в размер на 172 394, 99 лв., от които 125 394, 99 лв. средства на „М. 97" - К. и 47 000 лв. предоставен заем от физическото лице Г. Х.; през 2015 г., по счетоводни данни на ищеца няма отразени постъпили и върнати суми от/на

„М. 97" - К. (счетоводна сметка 504 "Разплащателна сметка във валута" и по данни от приложенияте по делото банковите извлечения; дължимите неустойки по Договор за финансиране от 03.09.2012 г. и Анекс № 1/02.01.2014 г. са в общ размер на 143 625, 57 лв., изчислени от вещото лице както следва: лихва за просрочено плащане, договорена между страните по 0,01% на ден, за периода от 15.01.2015 г., до 24.11.2017 г. (от датата на запор на банковата сметка, до датата на изтегляне на сумата), в размер на 13 091, 24 лв., изчислена за период от 1 044 дни - $125\ 394,99 \times 10,44\% = 13091, 24$ лв.; върху сумата от 125 934, 99 лв. - лихва, в размер на 32 742, 83 лв., съгласно чл. 9 от договора, изчислена съгласно таблицата от експертното заключение; неустойка по Анекс № 1/02.01.2014 г., в размер на 97 791, 50 лв. (50 000 евро). За периода 2012 г. – 2014 г. [фирма] е реализирало оборот в общ размер на 8 764 788 лв. и печалба от 78 627 лв., а през 2015 г. отчетло загуба от търговска дейност – 66 377 лв. През 2016 г. и 2017 г. няма данни дружеството да е осъществявало търговска дейност.

Според приетото в настоящото производство заключение на съдебно-счетоводната експертиза, през 2015 г. счетоводството на ищеца е редовно заведено, като са осчетоводени разходи в общ размер 66 414,41 лв. Според ГФО на дружеството, през 2016 г. и 2017 г. няма данни същото да е осъществявало търговска дейност.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Предявените иски са процесуално допустими - твърдят се имуществени вреди от отменени ревизионен акт и постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, издадени от органи, принадлежащи към структурата на ответника. Спазена е разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органите, от чийто незаконосъобразен РА и ПНПОМ са причинени вредите. В случая това е Националната агенция по приходите, която по силата на чл. 2, ал. 2 от ЗНАП е юридическо лице на бюджетна издръжка.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на приходната администрация, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и чл. 17, ал. 6 ДОПК, следва да са налице трите елемента от правопораждащия фактически състав: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Отговорността е безвиновна - съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

С аргумент от чл. 154, ал. 1 от ГПК вр. чл. 144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и

непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

Въз основа на твърденията и обстоятелствата, заявени с исковата молба, настоящият съдебен състав приема, че ищецът претендира настъпване на вреди в резултат на заповед върху банковите му сметки с Постановление изх. № 5372/12.01.2015 г., наложен в хода на ревизионното производство, приключило с отменен с влязло в сила решение ревизионен акт. Първата предпоставка от фактическия състав на отговорността по чл.1 от ЗОДОВ е налице – ПНПОМ изх. № 5372/12.01.2015 г. е отменено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., а РА № Р-22221414000065-091-001/31.03.2015 г. е отменен като незаконосъобразен с решение № 3744/05.06.2017 г., постановено по адм. д. № 2207/2016 г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 13419/07.11.2017 г., постановено по адм. д. № 9355/2017 г. по описа на Върховен административен съд.

Неоснователно е становището на ответника, че ПНПОМ изх. № 5372/12.01.2015 г. не представлява незаконосъобразен административен акт, в резултат на който да настъпят твърдените вреди. По делото е безспорно установено, че постановлението е отменено с постановление изх. № С 170022-024-0030282/22.11.2017 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., с мотив „отмяна на изпълнителното основание и цялостно погасяване на задължението“. Отмяната е постановена поради обстоятелството, че ревизионният акт, с който са установени публичните задължения, е отменен. Както бе посочено по-горе в решението, основният елемент от правопораждащия отговорността на държавата фактически състав е наличието на незаконосъобразен административен акт, а в случая е налице именно служебна отмяна на постановлението за налагане на обезпечителни мерки. В този смисъл решение № 8517/13.07.2021 г., постановено по адм. д. № 4347/2021 г. по описа на ВАС.

Ищецът извежда претенцията си за обезвреда, разграничавайки следните вреди - пропуснати ползи и имуществени загуби: - пропуснатата полза от нереализирана печалба в периода 2015 г. - 2017г.; - загуба от търговска дейност за финансовата 2015 г.; - загуба от неустойка по анекс №1/02.01.2014 г. и лихва по договор за финансиране от 03.09.2012 г., сключени с М. 97 Л. К.; - пропуснати ползи, представляващи законна лихва върху запорираните парични средства по сметка на дружеството.

Съдържанието на понятието „вреда“ не е дефинирано от законодателя въпреки употребата му в редица разпоредби на Закона за задълженията и договорите. Според трайното разбиране, наложило се в теорията и в съдебната практика, вредите са последици от засягане на субективни права, на защитени от правото блага, които не са предмет на права, както и от накърняване на фактически отношения, които правото защитава. Вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние.

Имуществените вреди представляват разликата между имуществото на кредитора след засягане на благото и това, което би имал, ако нямаше

засягане. Те са два вида - претърпени загуби и пропуснати ползи. Пропуснатата полза е осуетена сигурна възможност за увеличаване на имуществото на един правен субект, което пропуснатото увеличение, съгласно твърденията на ищеца представлява нереализирана лихва, неполучени граждански плодове от използване на паричната сума, които съизмерява със законната лихва. Нарастването на имуществото ще има тогава, когато от използването на паричната сума се получава материално благо, като съдебната практика приема, че установяването на пропуснатите ползи става, като се изхожда от нормалното, закономерно настъпване на същите, ако обезпечението не беше наложено, т.е. ако сумата по банковата сметка на ищеца беше в разпоредителна му власт. Щом нарастването на имуществото е нормално, закономерно явление, но е осуетено само поради наложеното обезпечение, те се считат действително пропуснати. Според правната доктрина, водещи при определянето на съдържанието на понятията "пряка и непосредствена последица" са "теорията за равноценността", съгласно която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил и "адекватната теория", съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

Пропуснатата полза в размер на 317 341 лева, от нереализирана печалба в периода 2015 г. - 2017г.:

Ищецът обосновава исковата си претенция със съвкупността от незаконосъобразни актове - РА, ПНПОМ и действия на ответника - незаконосъобразно допуснато предварително обезпечение на публично вземане, установено с отменения РА, което е пречило осъществяването на търговската дейност от дружеството.

Въз основа на приетите по делото основна и допълнителна съдебно-счетоводни експертизи и представените писмени доказателства се установи по несъмнен начин, че през 2015 г. ищецът е отчетел загуба от търговска дейност – 66 377 лв., а през 2016 г. и 2017 г. не е осъществявал търговска дейност. Не се доказва обаче, че дружеството не е реализирало печалба в посочения размер в резултат на незаконосъобразните РА и ПНПОМ. Това е така, тъй като по делото липсват доказателства, сочещи че в периода 2015 г. - 2017г. [фирма] би реализирало търговска печалба – не бяха представени договори, кореспонденция и други търговски документи, въз основа на които да се формира извод да осигурен оборот, гарантиращ печалба в размер на 317 341 лева. Представените поръчки и фактури за закупуване от ищеца на мобилни апарати и телевизори са единствените ангажирани в тази насока доказателства и то касаещи процесната 2015 г., от които обаче не може да се установи по категоричен начин, че при осъществяването на тези сделки дружеството би реализирало посочената печалба. Същевременно, липсват твърдения и доказателства за начина и основанията, въз основа на които ищецът твърди, че е пропуснал да реализира печалба в посочения размер. В тази връзка следва да се посочи, че съгласно констатациите на съдебно-счетоводната експертиза, за периода 2012 г. – 2014 г. дружеството е реализирало оборот в общ размер на 8 764 788 лв. и печалба от 78 627 лв., т.е. печалбата му за предходните 3 години е

четири пъти по-малка от колкото твърдяната нереализирана печалба от 317 341 лева за периода 2015 г. - 2017г. Следователно в случая от ищеца се твърди една хипотетична вреда, като не е доказано сигурното реализиране на посочената печалба, ако не е било осуетено от отменените актове.

Не се доказва по несъмнен начин, че пропуснатата полза, представляваща нереализирана печалба, се намира в пряка причинна обусловеност с отменения ревизионен акт и постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, тъй като не са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат. Наложеният заповор върху всички банкови сметки на дружеството до размер от 1 571 992 лева несъмнено е пречатствал и затруднявал съществено дейността на дружеството. Не са анагизарни обаче по делото каквито и да е доказателства, които да установяват по несъмнен начин, че ищецът не е реализирал печалба от 317 341 лева за периода 2015 г. - 2017г. в резултат единствено на наложения заповор, както и че със заповораната сума по сметките на дружеството в размер на 91 176,02 евро дружеството би реализирало посочената търговска печалба.

Загуба в размер на 66 414,41 лв. за финансовата 2015 г.:

Не се установява наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между разходите, свързани с дейността на дружеството и отменените актове. Видно от доказателствата и констатациите на експертизата, през 2015 г. ищецът е направил разходи, свързани с дейността в общ размер 66 414,41 лв., в т.ч. за заплати, за осигуровки, за материали и услуги. Същите са типични и пряко свързани с функционирането на търговеца и не се намират в пряка обусловеност от отменените актове. Между счетоводната загуба от дейността на ищеца и наложения заповор, респ. незаконосъобразния РА, също не е налице пряка причинна връзка. В настоящото производство не се установи, че липсата на реализирани приходи и печалба през 2015 г., респ. декларираната загуба от дейността на дружеството е пряка, сигурна последица от посочените актове.

Загуба в размер на 120 711 лева от неустойка по анекс №1/02.01.2014 г. и лихва по договор за финансиране от 03.09.2012 г., сключени с М. 97 Л. К.:

По делото не са ангажирани доказателства, а и не се твърди от ищеца, че дължимите съгласно договор за финансиране от 03.09.2012 г. и анекс №1/02.01.2014 г. лихви и неустойка в общ размер на 120 711 лева са платени от ищеца в полза на кредитора. Съгласно приетата по делото съдебно-икономическа експертиза същите са осчетоводени в счетоводството на дружеството, но не са платени, от което следва, че посочените суми не представляват реално настъпила имуществена вреда в резултат на наложения заповор по сметките му.

Извън горното, съдът не споделя доводите на ответника, че договор за финансиране от 03.09.2012 г. и анекс №1/02.01.2014 г. са създадени с цел да докажат претенциите на ищеца в настоящото производство. Видно от удостоверение изх. № 219-4591/29.06.2015 г., издадено от Първа инвестиционна банка АД, по банкова сметка на ищеца, блокирана въз основа на Постановление изх. № 5372/12.01.2015 г., е била преведена сума в размер на 96 300 евро от сметка на М. 97, съгласно сключен договор за

финансиране от 03.09.2012 г. между двете дружества. Същевременно, от приетите по делото доказателства, неоспорени от ответника – извлечения от счетоводни сметки на [фирма], се установява че дружеството периодично, в периода 2012 г. – 2014 г., е превеждало на М. 97, К., суми, за които е отбелязано, че са дължими по договор за финансиране от 03.09.2012 г.

Пропуснати ползи в размер на 47 334,14 лева, представляващи законна лихва върху главница от 162 765,46 лв. или 83220,66 евро - запорирани парични средства по сметка на дружеството, за периода от 15.01.2015 г. до 24.11.2017 г.: Както се посочи по-горе в решението, ПНПОМ изх. № 5372/12.01.2015 г. е отменено с постановление изх. № С 170022-024-0030282/22.11.2017 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., с мотив „отмяна на изпълнителното основание и цялостно погасяване на задължението“. Отмяната е постановена поради обстоятелството, че ревизионният акт, с който са установени публичните задължения, е отменен. От което следва, че основният елемент от правопораждащия отговорността на държавата фактически състав - наличието на незаконосъобразен административен акт, е доказан в случая, тъй като е налице служебна отмяна на ПНПОМ изх. № 5372/12.01.2015 г..

Налице е и втората предпоставка - засягане на имуществената сфера на дружеството, което обуславя основателност на претенцията за обезщетение. Ищецът е претърпял вреди под формата на пропуснати ползи - лихви в размер на 47 279,61 лв., за периода от 15.01.2015 г. до 24.11.2017 г. (датите на налагане и вдигане на запора) върху сумите, блокирани въз основа на наложения с ПНПОМ изх. № 5372/12.01.2015 г. запор. От удостоверение изх. № 219-4591/29.06.2015 г., издадено от Първа инвестиционна банка АД, се установи, че по банкова сметка на ищеца, блокирана въз основа на процесното постановление, са били налични средства в размер на 91 176,02 евро – сума в по-висок размер от посочената от ищеца - 83220,66 евро, но с оглед диспозитивното начало в процеса, съдът изчислява размера на дължимото обезщетение именно върху посочената от ищеца сума. В случая пропуснатите ползи представляват лихвата за забава върху задържаната сума за периода от датата на налагане на запора до вдигането му въз основа на отмяната му. Незаконосъобразно ищецът е бил лишен от възможността да ползва за определен период от време собствените си средства, понасяйки вреди под формата на пропуснати ползи, които до размера на законната лихва за периода на неизпълнение не подлежат на доказване на основание чл. 86 от Закона за задълженията и договорите, съгласно която при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата.

Съдът приема, че е налице и пряка причинно-следствена връзка между отменените незаконосъобразни административни актове и вредите. В случай че публичният изпълнител не бе издал незаконосъобразното постановление за налагане на предврителни обезпечителни мерки, ищецът не би се лишил от собствените си средства и възможността да ги ползва в свой интерес за посочените периоди.

По гореизложените съображения съдът приема, че предявеният иск за обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи, в резултат на незаконосъобразно ПНПОМ изх. №

5372/12.01.2015 г., е частично основателен за сумата от на 47 279,61 лв., за периода от 15.01.2015 г. до 24.11.2017 г., като искът следва да бъде отхвърлен за сумата над 47 279,61 лв. до претендиания размер от 47 334,14 лв.

Исковите претенции за присъждане на: - обезщетение за пропуснатата полза в размер на 317 341 лева, от нереализирана печалба в периода 2015 г. - 2017г.; - обезщетение за понесена загуба в размер на 66 414,41 лв. за финансовата 2015 г.; - обезщетение за понесена загуба в размер на 120 711 лева от неустойка по анекс №1/02.01.2014 г. и лихва по договор за финансиране от 03.09.2012 г., сключени с М. 97 Л. К., следва да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски за трите инстанции:

В производството по адм. д. № 11266/2018 г. по описа на АССГ, ищецът е направил разноски в общ размер на 7525 лв., от които държавна такса 25 лв., възнаграждение за експертиза 300 лв. и платено адвокатско възнаграждение в размер на 7 200 лв. Неоснователно е възражението на ответника за прекомерност на платеното от ищеца адвокатско възнаграждение. Видно от представените по делото доказателства, ищецът е платил адвокатски хонорар в размер под минималния, определен с чл. 8, ал. 1, т. 6 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В настоящото производство, ищецът е направил разноски в размер на 150 лв. – възнаграждение за експертиза. С оглед осъщественото процесуално представителство на ищеца от адв. С. при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, на същата следва да се присъди адвокатско възнаграждение съобразно чл. 8, ал. 1, т. 6 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и уважената част от исковите претенции. Поради това и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да заплати разноските по делото в общ размер на 475 лв. и адвокатско възнаграждение, определено съобразно уважената част от исковите, в размер на 1306,48 лева.

На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ и съобразно изхода на делото в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., съгласно чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София град, I отделение, 3 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сума в размер на 47 279,61 лв. (четиридесет и седем хиляди двеста седемдесет и девет лв. и шестдесет и една ст.), представляваща обезщетение за пропуснати ползи, причинени от незаконосъобразно постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № 5372/12.01.2015 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., като ОТХВРЛЯ иска в останалата му част - за сумата над 47 279,61 лв. до претендиания размер от 47 334,14 лв.

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Национална агенция по приходите, за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, както следва: - обезщетение за пропусната полза в размер на 317 341 лева, от нереализирана печалба в периода 2015 г. - 2017г.; - обезщетение за понесена загуба в размер на 66 414,41 лв. за финансовата 2015 г.; - обезщетение за понесена загуба в размер на 120 711 лева от неустойка по анекс №1/02.01.2014 г. и лихва по договор за финансиране от 03.09.2012 г., сключени с М. 97 Л. К..

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сума в общ размер от 1092 (хиляда деветдесет и два) лева, представляваща сторените по делото разноси.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на адв. С. П. С., на основание чл. чл. 38 от Закона за адвокатурата, сума в размер на 689 (шестстотин осемдесет и девет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Съдия: